

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobce: **M. M. A. D.**, státní příslušnost X.
nar. X.
bytem X.
zastoupen Mgr. Petrem Hradilem, advokátem
sídlem Půdova 648/3, 198 00 Praha 9

proti

žalovanému: **Policejní prezidium České republiky**
sídlem Strojnická 935/27, 170 89 Praha 7

o žalobách proti rozhodnutím žalovaného č. j. PPR-35322-2/ČJ-2023-990115 ze dne 06. 10. 2023, č. j. PPR-35322-6/ČJ-2023-990115 ze dne 07. 03. 2024 a č.j. PPR-22863-20/ČJ-2020-990115 ze dne 29. 01. 2025,

takto:

- I. Žaloba **s e o d m í t á** ve vztahu k rozhodnutím č. j. PPR-35322-6/ČJ-2023-990115 ze dne 07. 03. 2024 a č.j. PPR-22863-20/ČJ-2020-990115 ze dne 29. 01. 2025, a to v rozsahu, ve kterém žalobce napadal skutečnost, že byl považován za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost, veřejné zdraví ve smyslu čl. 32 odst. 1 písm. a) bodu 6 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

2009 o kodexu Společenství o vízech a skutečnost, že v této souvislosti byly zpracovávány jeho osobní údaje.

- II. Rozhodnutí žalovaného č. j. PPR-35322-2/ČJ-2023-990115, ze dne 06. 10. 2023, č. j. PPR-35322-6/ČJ-2023-990115 ze dne 07. 03. 2024 a č. j. PPR-22863-20/ČJ-2020-990115 ze dne 29. 01. 2025, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **56 130 Kč** do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.

Odůvodnění

I. Předmět věci a skutkový stav

1. Společným základem napadených rozhodnutí je, že žalobce dne 16. 10. 2019 podal na zastupitelském úřadě v X. žádost o krátkodobé schengenské vízum za účelem turistickým k více vstupům na období od 4. do 11. 12. 2019. Zastupitelský úřad rozhodnutím č. CAIR201910160008 žádost zamítl s odůvodněním, že některý z členských států Evropské unie považuje žalobce za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost, veřejné zdraví nebo mezinárodní vztahy. Dne 15. 11. 2019 požádal žalobce Ministerstvo zahraničních věcí České republiky (dále též jen „*ministerstvo*“) o nové posouzení důvodů neudělení víza. Ministerstvo rozhodnutím ze dne 3. 2. 2020, č. j. 300791/2020-VO, tuto žádost zamítlo s odkazem na stanovisko Ředitelství služby cizinecké policie Policie České republiky (dále též „*Ředitelství*“) ze dne 08. 01. 2020, č. j. CPR-1452-1/ČJ-2020-930320. V něm bylo sděleno, že negativní stanovisko bylo k žalobcově žádosti o krátkodobé vízum zasláno, protože osoba žalobce je považována za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost, veřejné zdraví ve smyslu čl. 32 odst. 1 písm. a) bodu 6 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech (dále jen „*vízový kodex*“).

*a) rozhodnutí žalovaného ze dne 06.10.2023, č. j. PPR-35322-6/ČJ-2023-990115
(dále jen „rozhodnutí I.“)*

2. Jelikož bylo na základě rozhodnutí ministerstva ze dne 03. 02. 2020, č. j. 300791/2020-VO zjevné, že Ředitelství zpracovává osobní údaje žalobce, vč. jeho osobních údajů týkajících se důvodů, pro které je považován za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost, veřejné zdraví dle čl. 32 odst. 1 písm. a) bod 6 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009, žalobce žádostí ze dne 28. 02. 2020 v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů), (dále jen „*nařízení GDPR*“), a se zákonem č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů (dále jen „*zákon o zpracování osobních údajů*“), požádal, aby Ředitelství sdělilo žalobci údaje o tom:

- (i) kterým či kterými členskými státy je považován za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost, veřejné zdraví, nebo pro mezinárodní vztahy jednoho nebo více členských států,
- (ii) konkrétně za jakou z těchto hrozeb je považován, tj. zda hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost, veřejné zdraví či pro mezinárodní vztahy a

(iii) z konkrétně jakého důvodu (či kvůli jakému jednání) je za takovou hrozbu považován

3. Ředitelství vydalo na základě této žádosti rozhodnutí ze dne 21. 05. 2020, č. j. CPR-1452-2/ČJ-2020-930320, ve kterém žalobci sdělil následující: *Vzhledem k Vaší žádosti ze dne 28. února Vám sdělujeme, že podle § 166 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců je vydávání krátkodobých víz pro území České republiky v gesci Ministerstva zahraničních věcí ČR, a proto Vám v dané věci doporučujeme se obrátit na Vízový odbor Ministerstva zahraničních věcí ČR.* Jiné odůvodnění či výrok rozhodnutí neobsahovalo.
4. Žalobce dané rozhodnutí napadl správní žalobou, přičemž Městský soud v Praze ji pro nepřezkoumatelnost zrušil rozsudkem ze dne 15. 06. 2023, č. j. 3 A 77/2020-107 a věc vrátil Ředitelství k dalšímu řízení.
5. Dne 06. 10. 2023, v návaznosti na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 06. 2023, č. j. 3 A 77/2020-107, vydal žalovaný napadené rozhodnutí I., kterým znovu rozhodl o žádosti žalobce ze dne 28. února 2020 a proti němuž žalobce brojí žalobou ze dne 12. 12. 2023.

*b) rozhodnutí žalovaného ze dne 07.03.2024, č. j. PPR-35322-6/ČJ-2023-990115
(dále jen „rozhodnutí II.“)*

6. S ohledem na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 06. 2023, č. j. 3 A 77/2020-107, kterým bylo zrušeno rozhodnutí Ředitelství ze dne 21. 05. 2020, č. j. CPR-1452-2/ČJ-2020-930320, jakož i na skutečnosti, které vyšly najevo v souvisejících řízeních vedených Ministerstvem zahraničních věcí, vč. navazujících soudních řízení, tj. zejména na skutečnost, že Ředitelství nadále zpracovává osobní údaje žadatele o tom, že byl považován za hrozbu pro veřejný pořádek, že jej za takovou hrozbu považovala Česká republika, žalobce požádal Ředitelství žádostí ze dne 26. 06. 2023 Ředitelství, aby v souladu s GDPR a s § 28 a § 29 zákona o zpracování osobních údajů:

I) žalobci sdělilo, zda zpracovává jeho osobní údaje, zejména o tom,

(i) kterým či kterými členskými státy je nebo byl považován za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost, veřejné zdraví, nebo pro mezinárodní vztahy jednoho nebo více členských států,

(ii) konkrétně za jakou z těchto hrozeb je nebo byl považován, tj. zda za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost, veřejné zdraví či pro mezinárodní vztahy a

(iii) z konkrétně jakého důvodu (či kvůli jakému jednání) je nebo byl za takovou hrozbu považován,

II) žalobci předalo tyto údaje a zároveň mu sdělilo informace stanovené v § 28 odst. 1 zákona o zpracování osobních údajů, a

III) provedlo výmaz jeho osobních údajů o tom, že je považován za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost, veřejné zdraví nebo pro mezinárodní vztahy jednoho nebo více členských států.

7. Jelikož měl žalobce za to, že po zrušení rozhodnutí Ředitelství ze dne 21. 05. 2020, č. j. CPR-1452-2/ČJ-2020-930320 rozsudkem Městského soudu v Praze, ze dne 15. 06. 2023, č. j. 3 A 77/2020-107, mělo nové rozhodnutí vydat Ředitelství, a nikoliv žalovaný, a ve věci nebylo nikým konáno, podal žalobce dne 12. prosince 2023 na Ministerstvo vnitřa žádost o učinění

opatření proti nečinnosti Ředitelství. Na tuto žádost reagovalo Ministerstvo vnitra přípisem ze dne 16. 02. 2024, v němž uvedlo, že věcně příslušným správním orgánem pro vyřízení žalobcovy žádosti ze dne 26. 06. 2023 je Policejní prezidium, tj. žalovaný. V tomto přípisu též žalovanému přikázalo žádost vyřídit do 15. března 2024.

8. V návaznosti na tyto procesní události vydal žalovaný dne 07. 03. 2024 rozhodnutí II., ve kterém rozhodl o žádosti žalobce ze dne 23. 06. 2023, a proti němuž brojí žalobce žalobou ze dne 07. 05. 2024.

*c) rozhodnutí žalovaného ze dne 29.01.2025 č.j. PPR-22863-20/ČJ-2020-990115
(dále jen „rozhodnutí III.“)*

9. Dne 08. 07. 2020 podal žalobce obsahově shodnou žádost ve znění, jak je uvedena v bodě č. 6 tohoto rozsudku. Jediný rozdíl spočíval v adresátovi žádosti. Zatímco ve vztahu k rozhodnutí II. směřovala k Ředitelství, ve vztahu k rozhodnutí III. byla adresována přímo žalovanému.
10. Na tuto žádost reagoval žalovaný přípisem označeným jako „Zpracování osobních údajů - sdělení“ ze dne 10. 9. 2020, č. j. PPR-22863-1/ČJ-2020-990115 (dále také „*první sdělení*“). Proti prvnímu sdělení se žalobce bránil správní žalobou. Městský soud v Praze (dále též „*městský soud*“ nebo jen „*soud*“) tuto žalobu svým rozsudkem ze dne 11. 1. 2023, č. j. 8 A 128/2020 - 109, jako nedůvodnou zamítl. Žalobce se proti tomuto rozsudku bránil kasační stížností, ke které Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 18. 12. 2024, č. j. 4 As 98/2023 - 53, rozsudek městského soudu i první sdělení zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalobce se žalovanému ve věci znovu vyjádřil podáním z 9. 1. 2025, ve kterém zopakoval svou žádost.
11. Žalovaný ve věci vydal rozhodnutí III., proti němuž brojí žalobce žalobou ze dne 09. 04. 2025.

II. Napadená rozhodnutí

a) Rozhodnutí I.

12. Po zrušení rozhodnutí ze dne 21. 05. 2020, č. j. CPR-1452-2/ČJ-2020-930320 Městským soudem v Praze rozsudkem ze dne 15. 06. 2023, č. j. 3 A 77/2020-107, bylo o žalobcově žádosti z 28. 02. 2020 rozhodováno poprvé žalovaným jako věcně příslušným orgánem.
13. Žalovaný vyhodnotil žalobcovu podání jako žádost o sdělení informace o zpracování osobních údajů podle čl. 53 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1861 o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému (SIS) v oblasti hraničních kontrol, o změně Úmluvy k provedení Schengenské dohody a o změně a zrušení nařízení (ES) č. 1987/2006 a čl. 67 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1862 o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému (SIS) v oblasti policejní spolupráce a justiční spolupráce v trestních věcech, o změně a o zrušení rozhodnutí Rady 2007/533/SVV a o zrušení nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1986/2006 a rozhodnutí Komise 2010/261/EU, s odkazem na čl. 19 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1860 o využívání Schengenského informačního systému při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí, ve spojení s § 84 odst. 2 zákona o policii, v souladu s § 28 odst. 1 zákona o zpracování osobních údajů, a s odkazem na čl. 38 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 767/2008 ze dne 9. července 2008 o Vízovém informačním systému a o výměně údajů o krátkodobých vízech mezi členskými státy (nařízení o VIS) a v souladu s čl. 15 nařízení GDPR.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

14. Žalovaný po vysvětlení účelu Vízového informačního systému žalovanému sdělil, že v národní součásti VIS je v současné době vedena informace o schválení jeho žádosti CZECAIR202308310001 o udělení schengenského víza č. CZE011193184 s platností od 2. října 2023 do 19. října 2023.
15. Z toho vyplývá, že žalobce není považován za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost a veřejné zdraví (pozn. – zvýraznění soudem). Dále uvedl, jaké konkrétní osobní údaje jsou za účelem udělení víz zpracovávány k jeho osobě.
16. Pro úplnost žalovaný sděluje skutečnost, že Schengenský informační systém nezpracovává žádné osobní údaje vztahující se k osobě žalobce.
17. Ve zbytku rozhodnutí odkazuje Policejní prezidium na tuzemskou a unijní úpravu, na jejímž základě je Policie české republiky oprávněna zpracovávat osobní údaje.

b) Rozhodnutí II.

18. Žalovaný vyhodnotil žalobcovu podání ze dne 26. 06. 2023 jako žádost o sdělení informace o zpracování osobních údajů a o výmaz osobních údajů podle čl. 38 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 767/2008 ze dne 9. července 2009 o Vízovém informačním systému (VIS) a o výměně údajů o krátkodobých vízech mezi členskými státy (nařízení o VIS), a v souladu s čl. 15 odst. 1 a čl. 17 odst. 1 nařízení GDPR a v souladu s § 28 odst. 1 a § 29 odst. 2 zákona o zpracování osobních údajů.
19. Žalovaný výrokem nevyhověl žalobcově žádosti ve vztahu k výmazu jeho osobních údajů týkajících se označení žalobce za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost, veřejné zdraví nebo pro mezinárodní vztahy jednoho nebo více členských států. Co se týče konkrétního důvodu hrozby pro veřejný pořádek, podle žalovaného šlo o „šíření rizikového obsahu ve veřejném prostoru s hrozbou násilí vůči občanům spojeneckého státu“. Konkrétní důvody nebyly a nejsou evidovány Policií České republiky v národní součásti Vízového informačního systému, nýbrž byly a jsou vedeny odděleně ve spisovém materiálu v režimu „Vyhrazené“ podle § 4 písm. d) zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, a proto v této souvislosti žalobci s odkazem na § 28 odst. 2 písm. a) a c) zákona o zpracování osobních údajů neposkytnul další bližší informace.
20. K požadavku na výmaz osobních údajů žalobce v souvislosti s označením jeho osoby za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost, veřejné zdraví nebo pro mezinárodní vztahy v souvislosti se zamítnutím žádosti o udělení krátkodobého schengenského víza č. CAIR201910160008, potažmo označení jeho osoby za hrozbu pro veřejný pořádek z důvodu „šíření rizikového obsahu ve veřejném prostoru s hrozbou násilí vůči občanům spojeneckého státu,“ ze spisového materiálu vedeného Policií České republiky v režimu „Vyhrazené“ podle § 4 písm. d) zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, žalovaný sděluje, že tomuto požadavku nelze vyhovět, neboť spisový materiál je veden řádně podle zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě a o změně některých zákonů, a bude skartován až po uplynutí skartační lhůty, která aktuálně dle spisového plánu trvá do roku 2035. Odkázal na ustanovení § 87 odst. 1 písm. a) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky ve znění do 30. 6. 2025 (dále jen „zákon o policii“), který žalovaného opravňuje nevymazat osobní údaje potřebné pro účely uvedené v § 79 odst. 1 zákona o policii.

21. Doplnil, že žádost o vízum č. CAIR201910160008 již není evidována v národní součásti Vízového informačního systému. Policie v současné době nezpracovává osobní údaje v souvislosti s tím, že je žalobce považován za výše uvedenou hrozbu.

c) rozhodnutí III.

22. Žalovaný uvedl, že žalobcova podání z 9. 7. 2020 a 9. 1. 2025 vyhodnotil jako žádost o sdělení informace o zpracování osobních údajů a jejich výmaz a dále jako námitku proti zpracování osobních údajů podle čl. 38 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 767/2008 ze dne 9. července 2008 o Vízovém informačním systému (VIS) a o výměně údajů o krátkodobých vízech mezi členskými státy (dále jen „*nařízení VIS*“), a v souladu s čl. 15 odst. 1, čl. 17 odst. 1 a čl. 21 nařízení GDPR a § 28 odst. 1 a § 29 odst. 2 zákona o zpracování osobních údajů.
23. K žádosti o informace konstatoval, že členským státem, který nesouhlasné stanovisko ke shora uvedené žádosti o vízum vydal, byla Česká republika, konkrétně Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, s tím, že konkrétním důvodem bylo, že žalobce byl považován za hrozbu pro veřejný pořádek. Co se týče konkrétního důvodu hrozby pro veřejný pořádek, podle žalovaného šlo o „šíření rizikového obsahu ve veřejném prostoru s hrozbou násilí vůči občanům spojeneckého státu“. Konkrétní důvody nebyly a nejsou evidovány Policií České republiky v národní součásti Vízového informačního systému, nýbrž byly a jsou vedeny odděleně ve spisovém materiálu pod č. j. V 65/2020-CPR, V5/2021-CPR, V6/2021-CPR, V 70/2022, V 203/2022, V 68/2023, V91/2023, V8/2024-CPR (dále jen „*vyhrazený spis*“). Ten je veden v režimu „Vyhrazené“ a proto v této souvislosti žalobci s odkazem na § 28 odst. 2 písm. a), c) zákona o zpracování osobních údajů neposkytnul další bližší informace. Žalovaný uvedl, že v posuzované věci zcela převládá konkrétní legitimní potřeba na jejich nezveřejnění v komplexním rozsahu a s tím spojený veřejný zájem na ochraně takto utajovaných skutečností a veřejného pořádku. Doplnil, že žádost o vízum č. CAIR201910160008 již není evidována v národní součásti Vízového informačního systému, a to včetně nesouhlasného stanoviska Policie České republiky a že Schengenský informační systém nezpracovává žádné osobní údaje vztahující se k osobě žalobce a taktéž není veden v evidenci nežádoucích osob. Policie České republiky neposkytuje subjektu údajů informace v případech uvedených v čl. 53 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2018/1861 a čl. 67 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1862, s odkazem na čl. 19 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2018/1860.
24. Žalovaný výrokem nevyhověl žalobcově žádosti ve vztahu k výmazu jeho osobních údajů týkajících se označení žalobce za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost, veřejné zdraví nebo pro mezinárodní vztahy jednoho nebo více členských států ze spisu vedeného v režimu „Vyhrazené“. To odůvodnil tím, že údaje, u kterých nebyl proveden výmaz, jsou nadále potřebné pro plnění zákonných úkolů Policie České republiky a zpracovávány jsou v souladu s právní úpravou, přičemž spis je veden řádně podle zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o archivnictví*“) a bude skartován až po uplynutí skartační lhůty, která aktuálně dle spisového plánu trvá do roku 2035. Osobní údaje, které jsou předmětem požadavku o výmaz, jsou zpracovávány řádně a oprávněně na základě právního titulu v nezbytném rozsahu, kdy při jejich zpracování nebyly porušeny žádné zásady pro zpracování osobních údajů, a s ohledem na trvání splnění právní povinnosti ve vztahu k výkonu spisové služby, tak nelze tyto údaje vymazat. Odkázal na ustanovení § 87 odst. 1 písm. a) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky ve znění do 30. 6. 2025 (dále jen „*zákon o policii*“), který

žalovaného opravňuje nevymazat osobní údaje potřebné pro účely uvedené v § 79 odst. 1 zákona o policii.

25. K námitce proti zpracování osobních údajů žalobce poté konstatoval, že v dané věci nebyly splněny podmínky pro vznesení takové námítky ve smyslu čl. 21 nařízení GDPR. Konstatoval také, že žalobce již nepovažuje za hrozbu, přičemž vydal souhlasné stanovisko k žalobcově žádosti o udělení krátkodobého víza ze dne 15. 8. 2024.

III. Procesní podání stran

26. Žalobce v žalobách předně rekapituloval průběh řízení před Ministerstvem zahraničních věcí, které nakonec skončilo potvrzením, že Česká republika již žalobce nepovažuje za hrozbu pro veřejný pořádek, a vydáním víza žalobci. Rekapituloval také průběh řízení před žalovaným (k tomu viz kapitola I. tohoto rozsudku).
27. V žalobě ze dne 12. 12. 2023 proti rozhodnutí I. žalobce namítal, na rozdíl od zbylých dvou žalob, též nezákonnost rozhodnutí spočívající v tom, že rozhodnutí nebylo vydáno orgánem, který k tomu byl příslušný. Žádost totiž podal u Ředitelství, které je jiným orgánem než Policejní prezidium. Ředitelství je útvarem policie s celostátní působností ve smyslu § 6 odst. 1 písm. b) zákona o Policii, zatímco policejní prezidium je útvar policie zřízený dle § 6 odst. 1 písm. a) téhož zákona. Jednotlivé útvary je nutné považovat za zvláštní správní orgány na základě ustálené rozhodovací praxe správních soudů – k tomu též žalobce odkazuje na usnesení NSS ze dne 17. 05. 2022, č. j. Nad 71/2022-88 a judikaturu v něm citovanou.
28. Ve zbytku je znění žalob a žalobních námitek analogické, liší pouze šíří argumentace, ovšem základní žalobní body zůstávají totožné, s výjimkou požadavku na výmaz předmětných osobních údajů. Ten se týká jen rozhodnutí II. a III.
29. Podle žalobce jsou napadená rozhodnutí nezákonná, protože žalovaný nepředal žalobci osobní údaje, o jejichž předání žalobce žádal, a nevymazal osobní údaje, jejichž výmaz žalobce žádal, a to ve vztahu k žalobcovým údajům týkajícím se (konkrétních důvodů) označení žalobce za hrozbu pro veřejný pořádek. Žalobce poukázal na skutečnost, že v jiných řízeních vedených u městského soudu (sp. zn. 3 A 77/2020) již uváděl, že si není vědom žádného jednání, v jehož důsledku by mohl být označen za hrozbu pro veřejný pořádek, ani jednání spočívajícího v šíření rizikového obsahu ve veřejném prostoru s hrozbou násilí vůči občanům spojeneckého státu. Žalobce má proto za to, že žalovaný (potažmo celá Policie České republiky), jej nebyl oprávněn označit žalobce za hrozbu pro veřejný pořádek, zpracovávat osobní údaje žalobce související s touto skutečností, a nevyhovět v plném rozsahu jeho žádosti o přístup k těmto údajům a na výmaz těchto údajů. Podle žalobce je bezpředmětné, zda žalovaný či Policie České republiky jako taková vedou v národní součásti Vízového informačního systému či v odděleném spisovém materiálu v režimu vyhrazené. Pokud žalovaný a Policie České republiky nebyli oprávněni žalobce za hrozbu označit, jelikož tu nebylo žádné jednání, které by takový postup odůvodňovalo, údaje žalobce o tom, že je označen za hrozbu, nemohou o něm záznamy vést a jsou povinni je vymazat.
30. Protože žalovaný odmítl žalobci sdělit bližší informace o důvodech, pro který byl za výše uvedenou hrozbu označen a jelikož žalobce ani nemá jinak přístup do vyhrazené části spisu, nemohl se k věci podrobněji vyjádřit. S odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 29. 9. 2020, sp. zn. III. ÚS 22/20 a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2011, č. j.

7 As 31/2011 – 101, a ze dne 12. 3. 2020, č. j. 2 Azs 259/2019 – 28, dovodil, že s ohledem na omezený přístup žalobce ke spisu je na soudu jakožto garantovi práva, aby přezkoumal skutečnosti, na kterých žalovaný své rozhodnutí založil – aby posoudil z jaké konkrétní skutečnosti či události žalovaný svůj závěr vyvodil a zda je konkrétně a autenticky doložena, a zda jsou zjištěné okolnosti ve svém souhrnu dostatečně přesvědčivým podkladem pro závěr o tom, že žalobce byl bezpečnostním rizikem.

31. Dodal, že ačkoliv žalovaný v napadeném rozhodnutí připustil, že žalobce již nepovažuje za hrozbu, otázka, zda byl v minulosti za takovou hrozbu v minulosti oprávněně požadován má stále vliv na žalobcova práva domáhat se náhrady škody způsobené nesprávným úředním postupem.
32. V žalobě ze dne 09. 04. 2025 proti rozhodnutí III. přiblížil a prokazoval také své působení v roli delegáta a šéfdelegáta české cestovní kanceláře. Z doložených kladných ohlasů na jeho osobu má za to, že zjevně žádnou hrozbu nepředstavuje, označením žalobce za hrozbu došlo k zásahu do jeho osobnostních práv. Zásah pak byl umocněn tím, že v jeho důsledku žalobce nezískal vízum a tuto skutečnost musel vysvětlovat svému zaměstnavateli, před kterým jej takto žalovaný poškodil. Dále žalobce odůvodnil přípustnost žaloby, opřel se přitom o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2018, č. j. 9 Azs 49/2018–50.
33. Závěrem žalobce v žalobě ze dne 07. 05. 2024 proti rozhodnutí II. a rovněž v žalobě ze dne 09. 04. 2025 proti rozhodnutí III. navrhl, aby soud posuzovaná řízení spojil s řízením vedeným pod sp. zn. 10 A 148/2023 z důvodu účelnosti a snížení nákladů řízení.
34. Žalovaný ve svých vyjádřeních s žalobou nesouhlasil, napadená rozhodnutí považuje za souladná se zákonem a přezkoumatelná a soudu navrhoval, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádřeních též rekapituloval obsah napadených rozhodnutí a předchozích řízení.
35. Ve vyjádření žalovaného ze dne 19. 01. 2024, č. j. PPR-35322-11/ČJ-2023-990115 k žalobě proti rozhodnutí I. žalovaný zdůrazňuje, že dané rozhodnutí se týká žalobcovy žádosti ze dne 28. 02. 2020, a to s odkazem na rozsudek zdejšího soudu ze dne 15. 06. 2023, č. j. 3 A 77/2020-107, kterým bylo zrušeno sdělení Ředitelství ze dne 21. 05. 2020, č. j. CPR-1452-2/ČJ-2020-930320 a vráceno k dalšímu řízení (k tomu blíže kapitola I. a) tohoto rozsudku). Napadené rozhodnutí se nezabývalo žádostí žalobce ze dne 26. 06. 2023, kdy tato žádost je v současné chvíli zpracovávána (a zároveň je předmětem žaloby proti rozhodnutí II. – pozn. soudu). Žalovaný v tomto vyjádření dále uvádí, že Policejní prezidium je věcně příslušným policejním útvarům pro vyřizování agendy osobních údajů. S ohledem na to tak byla žádost Ředitelstvím postoupena právě žalovanému. Žalovaný poukazuje na skutečnosti, z nichž v rozhodnutí I. vycházel. Měl za to, že informace k požadavku k důvodům jeho označení, které vedlo k neudělení schengenského víza (žádost č. CZE011193184) již žalobce (tehdy žadatel) má z vyjádření Policie České republiky k žalobám podaným žalobcem, kdy k této stejné žádosti byly vedeny dvě žaloby u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 3 A 77/2020 a pod sp. zn. 8 A 128/2020. Dále vysvětluje účel VIS, jaké osobní údaje jsou v národní součásti VIS o žalobci vedeny. Závěrem konstatuje, že došlo k řádnému a úplnému prověření a žádost žalobce byla náležitě vypořádána v rozsahu, ve kterém je žalovaný povinen žalobce informovat a navrhuje žalobu zamítnout.
36. Ve vyjádření žalovaného ze dne 18. 07. 2025, č. j. PPR-35322-22/ČJ-2023-990115 k žalobě proti rozhodnutí II. žalovaný rekapituluje obsah napadeného rozhodnutí, vč. procedury přijetí opatření proti nečinnosti Ministerstva vnitra (konkrétněji k tomu bod 7. tohoto

rozsudku). Žalovaný má za to, že došlo k řádnému potvrzení všech žalobcových požadavků a zdůraznil, že žalobci sdělil již jemu známou skutečnost, že byl, a to výslovně pouze v souvislosti s žádostí o krátkodobé schengenské vízum č. CAIR201910160008, dle stanoviska Ředitelství, považován Českou republikou za hrozbou pro veřejný pořádek. Dále mu byl oznámen důvod této hrozby, byť byl limitován zákonnou úpravou, na kterou ve vyjádření odkazuje – důvody jsou řádně vedeny odděleně ve spisovém materiálu v režimu „Vyhrazené“ podle § 4 písm. d) zákona o ochraně utajovaných informací a s ohledem na § 28 odst. 2 písm. a) a c) zákona o zpracování osobních údajů mu nelze v dané věci poskytnout více informací. Na podporu svých tvrzení také citoval nálezy Ústavního soudu ze dne 29. 9. 2020, sp. zn. III. ÚS 22/20. K otázce rozsahu konkrétního důvodu označení žalobce za hrozbu dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2023, č. j. 4 Azs 283/2023–27, ve kterém je uvedeno, že v případě utajovaných informací právní předpisy umožňují neuvádět konkrétní informace. Odkázal také na další judikaturu Nejvyššího správního soudu. Zopakoval, že důvody vedené v režimu „vyhrazené“ nebyly a nejsou evidovány v národní součásti Vízového informačního systému ale v odděleném spisovém materiálu. Nesouhlasné stanovisko k žalobcově žádosti o udělení víza již také není ve Vízovém informačním systému evidováno (žalobci byl také vysvětlen účel tohoto informačního systému). Z důvodu komplexnosti byl žalobce informován i o tom, že v Schengenském informačním systému nejsou zpracovávány žádné jeho osobní údaje a není veden v evidenci nežádoucích osob

37. K výmazu osobních údajů žalobce z vyhrazeného spisu žalovaný zopakoval, že žalobcovy osobní údaje jsou ve vyhrazeném spise zpracovávány, jsou evidovány za účelem výkonu spisové služby Policie a jako takové je nelze podle zákona o archivnictví a příslušné vyhlášky vymazat do uplynutí skartační lhůty.
38. V replice ze dne 31.03.2025 v souvislosti s rozhodnutími I. a II. žalobce shrnuje dosavadní průběh řízení, vč. procesního opatření soudu o spojení věci, a následně setrvává na svých námitkách. Odkazuje též na rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2024, č. j. 4 As 98/2023-53. V tomto řízení se NSS zabýval obdobným případem žalobce (viz. bod 11 tohoto rozsudku), a s ohledem na absenci klíčových náležitostí v rozhodnutí I. a II. má za to, že tento rozsudek NSS je aplikovatelný i v tomto řízení.
39. Ve vyjádření žalovaného ze dne 04. 06. 2025, č. j. PPR-22863/ČJ-2023-990115 k žalobě proti rozhodnutí III. žalovaný v zásadě rekapituloval obsah napadeného rozhodnutí. Namítal, že žalobci potvrdil, že členským státem, který nesouhlasné stanovisko k jeho žádosti o vízum vydal, byla Česká republika, konkrétně Ředitelství služby cizinecké policie. Žalobci oznámil konkrétní důvod této hrozby, byť byl v tomto limitován zákonnou úpravou a judikaturou – v jejich mezích však žalobce dostatečným způsobem informoval. Připomněl důvody z napadeného rozhodnutí, pro které žalobci nemohl poskytnout podrobnější informace. Žalobci byl tedy oprávněn nevyhovět, resp. vyhovět jen v omezené míře, pokud by vyhověním došlo k ohrožení plnění úkolu v oblasti předcházení, vyhledávání a odhalování trestné činnosti, aj. důvodů. Zákon o zpracování osobních údajů ve svém ustanovení § 29 odst. 5 upravuje možnost žádosti (částečně) nevyhovět. S ohledem na citlivou povahu příslušných důvodů nemohl žalobce konkrétní důvod více přiblížit, neboť převládá konkrétní potřeba na jejich nezveřejnění a zájem na ochraně utajovaných skutečností a veřejného pořádku. Na podporu svých tvrzení také citoval nálezy Ústavního soudu ze dne 29. 9. 2020, sp. zn. III. ÚS 22/20. K otázce rozsahu konkrétního důvodu označení žalobce za hrozbu dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2023, č. j. 4 Azs

283/2023–27, ve kterém je uvedeno, že v případě utajovaných informací právní předpisy umožňují neuvádět konkrétní informace. Odkázal také na další judikaturu Nejvyššího správního soudu. Zopakoval, že důvody vedené v režimu „vyhrazené“ nebyly a nejsou evidovány v národní součásti Vízového informačního systému ale v odděleném spisovém materiálu. Nesouhlasné stanovisko k žalobcově žádosti o udělení víza již také není ve Vízovém informačním systému evidováno (žalobci byl také vysvětlen účel tohoto informačního systému). Z důvodu komplexnosti byl žalobce informován i o tom, že v Schengenském informačním systému nejsou zpracovávány žádné jeho osobní údaje a není veden v evidenci nežádoucích osob.

40. K výmazu osobních údajů žalobce z vyhrazeného spisu žalovaný zopakoval, že žalobcovy osobní údaje jsou ve vyhrazeném spise zpracovávány, jsou evidovány za účelem výkonu spisové služby Policie a jako takové je nelze podle zákona o archivnictví a příslušné vyhlášky vymazat do uplynutí skartační lhůty.
41. Žalovaný se dále vymezil proti tvrzení žalobce, že negativním stanoviskem Ředitelství služby cizinecké policie zasáhlo do osobnostních práv žalobce. Žalobce své vztahy k České republice nespecifikoval, neobjasnil, jak by opatřením žalovaného mohlo dojít k dotčení jeho osobního a rodinného života. Z jeho tvrzení naopak vyplývá, že k negativnímu dopadu nedošlo ani v jeho profesním životě. S odkazem na judikaturu připomněl, že žalobce jako osoba cizí státní příslušnosti nemá základní právo na pobyt a pohyb na území České republiky, kdy součástí svrchovanosti státu je i rozhodování o tom, kdo a za jakých podmínek bude moci na jeho území vstupovat a v něm pobývat. Udělení víza je v kompetenci Ministerstva zahraničních věcí ČR, policie k tomu sdělila jen své stanovisko. Každá žádost o vízum se nadto posuzuje zvlášť, negativní stanovisko tak nemá význam pro posuzování nových žádostí, o čemž svědčí i případ žalobce, kterému bylo k další žádosti o vízum uděleno souhlasné stanovisko policie. Dodal, že žalobce byl již o konkrétních důvodech, které vedly k jeho označení za hrozbu pro veřejný pořádek informován již sdělením policejního prezidenta ze dne 7. 3. 2024, č. j. PPR-35322-6/ČJ-2023-990115, o jehož zákonnosti vede městský soud řízení pod sp. zn. 11 A 44/2024, které bylo spojeno do řízení pod sp. zn. 10 A 148/2023.
42. Závěrem dodal, že zpracování osobních údajů žalobce je prováděno v souladu se zákonem o zpracování osobních údajů, zákoně o policii, nařízení GDPR a zákonem o archivnictví. Došlo k řádnému a úplnému prověření předmětné žádosti, která byla žalovaným náležitě vyřízena v rozsahu, ve kterém je žalovaný povinen žalobce informovat. Žalobu žalovaný považuje za nadbytečnou a šikanózní, kdy tytéž výhrady jako v tomto řízení uplatňuje vůči žalovanému již v doposud neskončeném řízení ve věci vedené městským soudem pod sp. zn. 10 A 148/2023.
43. Žalobce v replice ze dne 07. 08. 2025 v souvislosti s rozhodnutím III. uvedl, že argumenty žalovaného nejsou důvodné a setrval na svém postoji o důvodnosti žaloby. Uvedl, že rozumí přesvědčení žalovaného o řádném a dostatečném vyřízení žalobcovy žádosti a argumentaci, že žalobcově žádosti nemohl vyhovět pro režim, ve kterém je spis veden. Spor však spočívá v tom, zda byl žalovaný vůbec oprávněn žalobce označit za hrozbu pro veřejný pořádek, v této souvislosti zpracovávat osobní údaje žalobce a informovat o nich Ministerstvo zahraničních věcí ČR. Již v žalobě žalobce uvedl, že si jednání, pro které by za takovou hrozbu mohl být označen, není vědom. Zopakoval, že k označení své osoby za hrozbu se nemůže blíže vyjádřit, protože žalovaný odmítl žalobci sdělit bližší informace o důvodech, pro které byl za hrozbu označen, přičemž s ohledem na judikaturu je na správním soudu,

aby relevantní skutečnosti sám přezkoumal. Vedle již citované judikatury k tomu nově odkázal také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2023, č. j. 4 Asz 283/2023–27, ve kterém Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí v obdobné věci s tím, že ve v utajované části spisu absentovaly podklady pro jednoznačný závěr o tom, že stěžovatel mohl hrozbu představovat. Dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2025, č. j. 1 As 45/2025–41, který obsahuje požadavek na správní orgány stran vedení spisu s tím, že musí obsahovat podklady, které umožňují ověřit správnost jeho postupu a správní soudy jsou povinny správnost tohoto postupu ověřit. S ohledem na výše uvedené je zřejmé, že žalovaný je povinen správnímu soudu předložit celý spis a správní soud je povinen vyhodnotit, zda žalovaný postupuje v souladu s právními předpisy a v případě negativního zjištění napadené rozhodnutí zrušit.

44. Poté se vyjádřil ke zbylým námitkám žalovaného. K účelovosti tvrzení o zásahu do osobnostních práv žalobce upřesnil, že tuto argumentaci uvedl především za účelem zdůraznění svého právního zájmu na přezkumu postupu žalovaného, přičemž v řízení není nutné zabývat se podrobně újmou způsobenou žalobci. Za irrelevantní označil také argumentaci absencí základního práva cizinců na pohyb a pobyt na území republiky. Předmětem řízení totiž není přezkum rozhodnutí o udělení víza nebo pobytového oprávnění, ale přezkum postupu žalovaného, který žalobce označil za hrozbu pro veřejný pořádek a odmítl výmaz jeho osobních údajů. V tom žalobce shledal zásah do svých osobnostních práv včetně práv zaručených čl. 10 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a práva na výmaz osobních údajů zaručených čl. 8 Listiny základních práv Evropské unie, nařízení GDPR a zákona o zpracování osobních údajů. Tato práva žalobci náleží, byť není občanem členského státu Evropské unie.
45. K argumentaci o nadbytečnosti a šikanózní povahy žaloby oponoval tím, že vícečetné podávání žalob je důsledkem činnosti žalovaného, resp. jiných orgánů ČR. Na základě informací od žalovaného, Policie ČR a Ministerstva zahraničních věcí ČR nebylo zřejmé, zda se žalobce měl obrátit na žalovaného nebo na Ředitelství služby cizinecké policie, proto se žalobce obrátil na oba tyto orgány, proti jejichž rozhodnutí se bránil správními žalobami. Správní soudy přitom již zrušily dvě předchozí rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost. Není pravda, že by žalobami napadená rozhodnutí žalovaného byla identická, k čemuž přiblížil rozdíly mezi rozhodnutími žalovaného, které k důvodům označení žalobce za hrozbu pro veřejný pořádek uvádějí rozličný rozsah informací. I když jsou informace o žalobci vedeny v režimu „Vyhrazené“, žalobce připomněl, že žalovaný již v předcházejícím řízení před městským soudem vedeným pod sp. zn. 8 A 128/2020 tvrdil, že důvody označení žalobce za hrozbu pro veřejný pořádek utajovaná část spisu neobsahuje, což městský soud potvrdil v bodě 33 svého rozsudku ze dne 11. 1. 2023, č. j. 8 A 128/2020–109. I s ohledem na různorodé a protichůdné informace, které o označení žalobce za hrozbu žalovaný uvedl žalobci i správním soudům, je podle žalobce zřejmé, že jeho žaloby nejsou nadbytečné ani šikanózní – naopak jsou efektivní, protože žalobce se v soudních a navazujících správních řízeních vždy dozvěděl nové, byť neúplné, informace o označení své osoby za hrozbu pro veřejný pořádek. S ohledem na náklady řízení připomněl, že navrhoval spojení řízení pod sp. zn. 11 A 44/2024 s řízením pod sp. zn. 10 A 148/2023. Rozhodnutí o spojení řízení přitom náleží soudu. – z tohoto pak lze vyjít nějak, obzvláště z první části, kdy tvrdí, že neví, na koho se obrátit.

46. V rámci jednání nařízeného na 19.12.2025 účastníci setrvali na svých stanoviscích vyjádřených v písemných podáních.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

47. Městský soud ověřil, že žaloba byla podána včas a jedná se o žalobu přípustnou, splňující všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal na základě skutkového i právního stavu v době vydání rozhodnutí správního orgánu a v mezích uplatněných žalobních bodů v souladu s § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti.
48. Stran přípustnosti žaloby proti rozhodnutím, které v posuzovaném případě představují přípisy označené jako „Zpracování osobních údajů - sdělení“, soud pro stručnost odkazuje na bod 52 rozsudku městského soudu ze dne 11. 1. 2023, č. j. 8 A 128/2020 - 109, a bod 18 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2024, č. j. 4 As 98/2023 - 53, ve kterém správní soudy s odkazem na předchozí judikaturní závěry správních soudů dovodily přípustnost žaloby proti správnímu rozhodnutí v případě sdělení žalovaného.
49. Soud konstatuje, že přezkum rozhodnutí I. provede odděleně od rozhodnutí II. a III., která přezkoumá společně. Je tomu tak z důvodu částečně odlišných žalobních námitek a z důvodu rozdílného obsahu žádostí žalobce (srov. bod 2. a 6. tohoto rozsudku).

Návrh na spojení řízení

1. Žalobce nejprve v rámci žaloby ze dne 09. 05. 2024, směřující proti rozhodnutí II., soudu navrhoval, aby věc spojil s řízením vedeným městským soudem pod sp. zn. 10 A 148/2023 proti rozhodnutí I. Soud tomuto návrhu s odkazem na § 39 odst. 1 s. ř. s. usnesením ze dne 04. 07. 2024, č. j. 10 A 148/2023-43 vyhověl. V projednávaných věcech jsou napadena rozhodnutí téhož žalobce, která spolu skutkově souvisejí, neboť obě rozhodnutí žalovaného se týkají žádostí o výmaz osobních údajů téhož žalobce. Proto předsedkyně senátu 10 A shledala, že z důvodu procesní efektivity a hospodárnosti lze návrhu žalobce vyhovět a řízení o žalobách spojit ke společnému projednání.
50. Žalobce dále v rámci žaloby ze dne 09. 04. 2025, směřující proti rozhodnutí III., soudu navrhoval, aby věc rovněž spojil s řízením vedeným městským soudem pod sp. zn. 10 A 148/2023. Soud tomuto návrhu s odkazem na § 39 odst. 1 s. ř. s. usnesením ze dne 09. 12. 2025, č. j. 10 A 148/2023-62 vyhověl. V projednávaných věcech jsou napadena rozhodnutí téhož žalobce, která spolu skutkově souvisejí, neboť všechna tři rozhodnutí žalovaného se týkají žádostí o výmaz osobních údajů téhož žalobce. Proto předsedkyně senátu 10 A shledala, že z důvodu procesní efektivity a hospodárnosti lze návrhu žalobce vyhovět a řízení o žalobách spojit ke společnému projednání.

a) Rozhodnutí I.

51. Žalobce vytýká tomuto rozhodnutí, na rozdíl od ostatních, jeho nezákonnost spočívající v nedostatku věcné příslušnosti žalovaného.

52. S žalobcem lze souhlasit v tom smyslu, že na základě informací, které v předchozích řízeních obdržel od žalovaného, Policie ČR a Ministerstva zahraničních věcí ČR, nebylo zřejmé, zda se žalobce měl obrátit na žalovaného nebo na Ředitelství služby cizinecké policie.
53. Věc se v tomto směru vyjasnila až po podání žaloby, kdy žalobce obdržel přípis Ministerstva vnitra ze dne 16. 02. 2024, č. j. MV-1902/OBP-2024, v němž je postavena najisto otázka věcné příslušnosti. Věcně příslušným je skutečně žalovaný, a to s odkazem na to, že Policejní prezidium je věcně příslušným orgánem pro vyřizování žádosti subjektu údajů o uplatnění práva přístupu k osobním údajům v rámci celé Policie České republiky, byť byly tyto žádosti podány u jiného útvaru (zde Ředitelství). Existuje totiž rozdíl mezi příslušností Ředitelství zasílat zastupitelskému úřadu stanoviska, zda je žadatel o udělení krátkodobého víza považován za hrozbu podle § 163 dost. 2 písm. i) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a příslušností Policejního prezidia, které podle § 84 zákona o Policii vykonává roli správce vůči osobním údajům zpracovávaným v Schengenském informačním systému.
54. Soud s tímto výkladem souhlasí a v podrobnostech odkazuje na přípis Ministerstva vnitra.
55. Tato žalobní námitka není důvodná.
56. Žalobce dále namítá nezákonnost rozhodnutí spočívající v tom, že žalovaný žalobci nesdělil osobní údaje, o jejichž předání žalobce žádal. Tuto žalobní námitku soud shledal důvodnou, ovšem z jiných důvodů, než které namítá žalobce.
57. Lze totiž přisvědčit žalovanému, že rozhodnutí I. se týkalo a mělo týkat pouze žádosti žalobce ze dne 28. 02. 2020, nikoli, jak žalobce opakovaně v žalobě zmiňuje, žádosti ze dne 23. 06. 2023. Přitom lze shledat, že předmětné žádosti jsou odlišné, byť se vztahují k totožné věci. Zatímco v žádosti ze dne 23. 06. 2023 žalobce žádal o předmětné údaje v souvislosti s tím, zda je nebo **byl** považován za hrozbu pro veřejný pořádek, veřejnou bezpečnost, veřejné zdraví či pro mezinárodní vztahy, žádost ze dne 20. 02. 2020 pracuje pouze s přítomným časem, tj. otázka zní, zda žalobce **je** hrozbou (pozn. – zvýrazněno soudem). Pro přesné znění obou žádostí srov. body 2 a 6 tohoto rozsudku. Většinu námitek, které vycházejí z později podané žádosti, je proto třeba odmítnout, jelikož se řízení vůbec k této žádosti nevztahovalo a vztahovat nemělo.
58. Správní orgán sice správně dospěl k tomu, že v předmětném řízení jedná o žádosti žalobce ze dne 28. 02. 2020, a to na základě rozsudku zdejšího soudu ze dne 15. 06. 2023, č. j. 3 A 77/2020-107, který předchozí rozhodnutí Ředitelství zrušil a věc vrátil k novému řízení, kdy následně došlo k postoupení věci žalovanému jakožto věcně příslušnému orgánu (srov. body 60-62 tohoto rozsudku). Ostatně sám to ve svém vyjádření ze dne 19. 01. 2024, č. j. PPR-35322-11/ČJ-2023-990115 na str. 2 konstatuje. Rozhodnutí I. však tomuto požadavku nedostálo.
59. V rozhodnutí I. uvádí žalovaný následující: „*Váš požadavek byl opětovně přezkoumán a Policie České republiky v této souvislosti sděluje s ohledem na informace, které již máte k dispozici, že v národní součásti VIS je v současné době vedena rovněž informace o schválení Vaší žádosti CZECAIR202308310001 o udělení schengenského víza č. CZE011193184 s platností od 2. října 2023 do 19. října 2023. Z uvedeného tedy vyplývá, že nejste považován za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost a veřejné zdraví (pozn. – zvýrazněno a podtrženo soudem). Žalovaný tak na první pohled logicky usoudil, že je-li žalovaný ke dni rozhodnutí držitelem*

víza, nemůže být ohrožením zákonem chráněných zájmů, jinak by příslušné vízum neobdržel. Žalovaný ovšem tímto vůbec nevyčerpal předmět řízení a zahrnul do svého rozhodování irelevantní okolnost. Předmětem řízení bylo posouzení a sdělení, zda žalobce byl hrozbou zákonem chráněných zájmů ke dni podané žádosti, již se řízení týká, nikoli ke dni nového rozhodování. Soud dodává, že správní orgán po zrušení svého rozhodnutí soudem pokračuje v řízení o téže žádosti. Povinností žalovaného proto bylo posoudit stav věci pouze a ke dni podání žádosti dne 28. 02. 2020, nikoli k datu nového rozhodnutí.

60. Stejně tak jako žalobce nemůže na základě žádosti ze dne 28. 02. 2020 nárokovat informace do minulosti od tohoto data, jak požaduje v žalobě, nemůže žalovaný posuzovat tuto věc s tříletým odstupem v budoucnu. Žalobce se v dané žádosti neptal, zdali v bude hrozbou v roce 2023, ostatně taková otázka by postrádala logiku. V žádosti se žalovaného tázal, zda je hrozbou pro zákonem chráněné zájmy. Rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, neboť reaguje na okolnost z roku 2023 (držení víza), a na základě této rozhoduje. Tato skutečnost ovšem nemá žádnou relevanci k otázce, zda žalovaný zpracovával ke dni podání únorové žádosti osobní údaje žalobce v souvislosti s tím, že by byl hrozbou pro veřejný pořádek a další zákonem chráněné zájmy.
61. Protože soud přihlíží k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí z úřední povinnosti, nezbyvá, než rozhodnutí I. zrušit.

b) Rozhodnutí II. a III.

Přezkoumatelnost rozhodnutí II. a III.

62. Před samotným vypořádáním žalobních námitek se soud z úřední povinnosti zabýval otázkou, zda jsou napadená rozhodnutí přezkoumatelná. Jen přezkoumatelné rozhodnutí totiž může být podrobeno soudnímu přezkumu z hlediska žalobních bodů (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002–35, č. 359/2004 Sb. NSS).
63. Podle ustanovení § 30 odst. 4 zákona o zpracování osobních údajů o vyřízení žádosti podle § 28 nebo 29 spravující orgán subjekt údajů písemně informuje. Informace o vyřízení žádosti obsahuje odůvodnění, s výjimkou případů, kdy se žádosti vyhovuje v plném rozsahu.
64. Soud shledal, že napadená rozhodnutí přezkoumatelná jsou: obsahují všechny (s ohledem na povahu tohoto rozhodnutí potřebné) formální zákonné náležitosti. Žalovaný se přitom alespoň nějakým způsobem vyjádřil ke všem požadavkům, které žalobce v žádostech uplatnil, a své závěry odůvodnil. Na dotaz kterým či kterými členskými státy je považován za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost, veřejné zdraví, nebo pro mezinárodní vztahy jednoho nebo více členských států, sice odpověděl mimoběžně s tím, že nesouhlasné stanovisko podala Česká republika (což sice žalobce již věděl a na žalobcem položený dotaz neodpovídá, žalobce však tuto odpověď v žalobě přímo nenapadnul a taková odpověď přezkoumatelná je). Žalovaný upřesnil, že žalobce je považován za hrozbu pro veřejný pořádek. Je pravdou, že žalovaný se explicitně a konkrétně nevyjádřil ke všem informacím vypočteným v ustanovení § 28 odst. 1 zákona o zpracování osobních údajů a nesdělil žalobci konkrétní důvod, pro který jej považuje za hrozbu pro veřejný pořádek; to vše ale v napadených rozhodnutích vypořádal s odkazem na § 28 odst. 2 písm. a), c) zákona o zpracování osobních údajů s tím, že bližší informace nemůže poskytnout. Žalovaný tudíž stran žádosti o přístup k osobním údajům žalobci vyhověl v té míře, kterou s ohledem na utajované informace shledal jako přiměřenou. O zamítnutí žádosti o výmaz osobních údajů

poté rozhodl odůvodněným výrokem. Bez ohledu na zákonnost takového závěru jde také v tomto případě o závěr soudem přezkoumatelný. Ostatně ani žalobce sám nenamítá, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné ať již pro nedostatek důvodů nebo nesrozumitelnost. Žalovaný se poté vyjádřil také k námitce proti zpracování osobních údajů, vůči jeho závěrům v tomto směru žalobce nic nenamítal.

65. Proto má soud napadená rozhodnutí za přezkoumatelná.

66. Soud dále přistoupil k vypořádání žalobních bodů předestřených žalobcem. Meritem věci je podle žalobce jednak posouzení otázky, zda žalovaný byl oprávněn žalobce vůbec označit za hrozbu pro veřejný pořádek a zpracovávat údaje v souvislosti s touto skutečností, jednak posouzení napadeného rozhodnutí stran vyřízení žalobcovy žádosti o poskytnutí a výmaz informací, které se k takovému označení žalobce vztahují.

K nezákonnosti označení žalobce za hrozbu pro veřejný pořádek

67. Nejprve se soud zabýval žalobním bodem směřujícím proti samotnému označení žalobce za hrozbu pro veřejný pořádek.

68. Podle čl. 32 odst. 1 písm. a) bod vi) vízového kodexu platí, že: „[a]niž je dotčen čl. 25 odst. 1, žádost o udělení víza se zamítne, pokud žadatel je považován za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost, veřejné zdraví ve smyslu čl. 2 bodu 19 Schengenského hraničního kodexu nebo pro mezinárodní vztahy kteréhokoli z členských států, zejména pokud je na něj ve vnitrostátních databázích členských států veden záznam pro účely odeprání vstupu ze stejných důvodů.“

69. Nejvyšší správní soud v bodě 24 svého rozsudku ze dne 30. 4. 2025, č. j. 4 As 163/2024 – 45, ve vztahu k evidenci osoby v evidenci nežádoucích osob podle § 154 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění do 2. 9. 2025 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) vyslovil závěr, že pokud žalobce podá žádost o výmaz údajů podle § 29 odst. 2 zákona o zpracování osobních údajů a žalovaný by takové žádosti nevyhověl, v takovém případě by žalobce mohl žalobou zpochybnit i zákonnost evidování své osoby v evidenci nežádoucích osob, včetně toho, zda splňuje požadavek přiměřenosti mezi důvodem pro zařazení do této evidence a důsledky tohoto zařazení podle § 154 odst. 5 zákona o pobytu cizinců. V takovém případě by se touto právní otázkou musel zabývat i správní soud, neboť by na ní záviselo právní posouzení věci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2020, č. j. 7 Azs 391/2019 – 43, bod 21). Nejvyšší správní soud tedy dovodil, že v případě soudního přezkumu žádosti o výmaz osobních údajů podle § 29 odst. 2 zákona o zpracování osobních údajů je povinností soudu vyhodnotit i samotné důvody evidence osoby do evidence nežádoucích osob.

70. Tento závěr však nelze přenést na zde posuzovanou situaci, byť žalobce o výmaz osobních údajů podle § 29 odst. 2 zákona o zpracování osobních údajů také žádal. Podle ustanovení § 171 odst. 2 zákona o pobytu cizinců totiž platí, že „[p]okud rozhodnutí o neudělení krátkodobého víza bylo vydáno na základě stanoviska policie, které obsahuje informace, že by žadatel mohl být považován za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost nebo veřejné zdraví podle přímo použitelného předpisu Evropské unie nebo pro mezinárodní vztahy jednoho nebo více členských států, jsou tyto důvody z přezkoumání soudem vyloučeny“ (podtržení doplněno soudem).

71. Z výše citovaného ustanovení vyplývá, že správní soudy nemohou takové důvody, pro které je žadatel členským státem EU považován za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost, veřejné zdraví nebo mezinárodní vztahy ve smyslu čl. 32 odst. 1 písm. a) bodu

6 vízového kodexu, podrobit svému přezkumu; to ostatně potvrdil též Soudní dvůr EU v rozsudku ze dne 24. 11. 2020 ve spojených věcech C-225/19 a C-226/19, *R. N. N. S., K. A. proti Minister van Buitenlandse Zaken*. Odůvodnění takového postupu sice musí být ze strany správních orgánů (s ohledem na požadavky utajení) řádně odůvodněno v rámci rozhodnutí o žádosti o vízum (k výše uvedenému viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 3. 2022, č. j. 4 Azs 323/2021 – 47, bod 18), splnění této podmínky v příslušném rozhodnutí se však vymyká předmětu tohoto soudního řízení, kterým je posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí (jehož předmětem je zejména posouzení žádosti žalobce ve smyslu ustanovení § 28 a § 29 zákona o zpracování osobních údajů). Pokud jde o vyhodnocení odpovědi na konkretizaci důvodů označení žalobce za hrozbu pro veřejný pořádek v napadeném rozhodnutí, tato otázka je posuzována v rámci vyhodnocení následujícího žalobního bodu.

72. Soud proto uzavírá, že z judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 30. 4. 2025, č. j. 4 As 163/2024 – 45, a ze dne 30. 3. 2020, č. j. 7 Azs 391/2019 – 43) plyne závěr, že osoba se může proti vedení své osoby v evidenci nežádoucích osob podle § 154 odst. 6 zákona o pobytu cizinců věcně bránit žádostí podle § 29 odst. 2 zákona o zpracování osobních údajů. Odpověď na tuto žádost ve smyslu § 30 odst. 4 zákona o zpracování osobních údajů je přitom rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2020, č. j. 4 Azs 246/2020 – 27, č. 1/2021 Sb. NSS). Ustanovení § 171 odst. 2 zákona o pobytu cizinců však vylučuje možnost, aby soud přezkoumával důvody, pro které byl žalobce za hrozbu pro veřejný pořádek označen.
73. V posuzovaném případě tak žalobce žádá o přezkum těch částí napadených rozhodnutí (ve smyslu § 65 s. ř. s.), která jsou ze soudního přezkumu zákonem vyloučena. Soudu proto nezbyvá, než aby v souvislosti s tímto žalobním bodem žaloby podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 68 písm. e) s. ř. s. a § 171 odst. 2 zákona o pobytu cizinců odmítl.
74. Soud závěrem k tomuto žalobnímu bodu považuje za nezbytné dodat, že ustanovení § 171 odst. 2 zákona o pobytu cizinců nevylučuje posouzení ostatních žalobních bodů předestřených žalobcem a směřujících proti vypořádání jeho žádosti ve smyslu § 28 a § 29 zákona o zpracování osobních údajů. Soud sice nemůže přezkoumávat samotné důvody, pro které byl žalobce za hrozbu označen. To však soud jednak neomezuje v možnosti seznámit se s obsahem vyhrazeného spisu, a jednak jej to neomezuje ani v povinnosti posoudit, zda odpověď na žalobcovu žádost o přístup k osobním údajům a jejich výmazu byla řádně odůvodněna a zda takové odůvodnění má oporu ve vyhrazeném spise.

K nezákonnému vypořádání žalobcových žádostí o přístup k osobním údajům

75. Žalobce uplatnil u žalovaného své právo na přístup k osobním údajům ve smyslu ustanovení § 28 zákona o zpracování osobních údajů. Právní úprava této oblasti vychází ze směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/680 ze dne 27. dubna 2016¹, ve vnitrostátním právu byla promítnuta do hlavy III zákona o zpracování osobních údajů. Ačkoli si zákon z

¹ o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů příslušnými orgány za účelem prevence, vyšetřování, odhalování či stíhání trestných činů nebo výkonu trestů, o volném pohybu těchto údajů a o zrušení rámcového rozhodnutí Rady 2008/977/SVV, 32016L0680.

legislativně technických důvodů pro vlastní potřeby vypůjčuje (prostřednictvím odkazu) i některé definice z nařízení GDPR (§ 24 odst. 2 zákona o zpracování osobních údajů), je v ostatním právní úprava obsažená v hlavě III zcela samostatná. S výjimkou některých definic se tedy nařízení GDPR na materii upravenou v hlavě III nepoužije (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2025, č. j. 3 As 34/2025 – 80, bod 14).

76. Podle ustanovení § 28 odst. 1 zákona o zpracování osobních údajů spravující orgán na žádost subjektu údajů sdělí, zda zpracovává osobní údaje vztahující se k jeho osobě. Jestliže takové údaje spravující orgán zpracovává, předá je subjektu údajů a sdělí mu informace o a) účelu zpracování osobních údajů, b) právních předpisech, na základě kterých tyto údaje převážně zpracovává, c) příjemcích, popřípadě kategoriích příjemců, d) předpokládané době uchování nebo způsobu jejího určení, e) právu požádat o opravu, omezení zpracování nebo výmaz osobních údajů a f) zdroji těchto údajů.
77. Takové žádosti nemusí spravující orgán vyhovět, shledá-li ji zjevně nedůvodnou nebo nepřiměřenou, zejména proto, že se v krátké době v téže věci opakuje (viz § 30 odst. 2 zákona o zpracování osobních údajů). Nevyhovět žádosti (či jí vyhovět pouze částečně) lze i z jiných důvodů, které jsou dány v § 28 odst. 2 téhož zákona. Speciální úprava se týká situací, kdy by vyhověním žádosti nebo sdělením o nevyhovění došlo k ohrožení chráněných zájmů podle § 28 odst. 2 téhož zákona. V takovém případě spravující orgán informuje subjekt osobních údajů stejně jako ty žadatele, jejichž osobní údaje nezpracovává (§ 28 odst. 3 zákona o zpracování osobních údajů).
78. Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích ze dne 10. 12. 2024, č. j. 1 As 259/2024 – 33, a ze dne 14. 12. 2023, č. j. 4 Azs 283/2023 – 27, vysvětlil, že je třeba vzít v potaz legitimní veřejný zájem na ochraně utajovaných informací a neuvádět do rozhodnutí takové důvody, jejichž zveřejnění by tento zájem ohrožovalo. V rozsudku ze dne 20. 6. 2007, č. j. 6 Azs 142/2006-58, č. 1337/2007 Sb. NSS, vyslovil závěr, že „[p]okud by seznámení účastníka s plným zněním utajované skutečnosti v řízení mělo znamenat popření tohoto základního účelu zákona o utajovaných skutečnostech, lze podle názoru Nejvyššího správního soudu akceptovat, že správní orgán rozhodující o veřejných subjektivních právech účastníku řízení sdělí pouze pro řízení relevantní obsah takové skutečnosti, a to v přiměřené formě (např. anonymizované či agregované údaje, apod.)“. Žádosti tedy lze vyhovět i v obecnější, a ne naprosto konkrétní míře. Omezený rozsah odůvodnění v relevantních případech přitom aproboval také Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 29. 9. 2020, sp. zn. III. ÚS 22/20.
79. Žalovaný této žádosti v omezené míře vyhověl s tím, že žalobce měl „šířit rizikový obsah ve veřejném prostoru s hrozbou násilí vůči občanům spojeneckého státu“. Bližší podrobnosti v souladu s § 28 odst. 2 písm. a), c) zákona o zpracování osobních údajů však žalobci neposkytnul. Podle odkazovaných ustanovení § 28 odst. 2 písm. a) a c) zákona o zpracování osobních údajů platí, že „[s]pravující orgán žádosti podle odstavce 1 nevyhoví, popřípadě vyhoví pouze částečně, pokud by vyhověním došlo k ohrožení a) plnění úkolu v oblasti předcházení, vyhledávání a odhalování trestné činnosti, stíhání trestných činů, výkonu trestů a ochranných opatření, zajišťování bezpečnosti České republiky nebo zajišťování veřejného pořádku a vnitřní bezpečnosti, včetně pátrání po osobách a věcech, [...] c) ochrany utajovaných informací“.
80. Z vyhrazeného spisu tak musí být patrné, proč žalovaný považuje žalobce za hrozbu – tedy zda je omezení odůvodnění žalobcovy žádosti o informaci v souladu se zákonem a judikaturou a z jakého konkrétního důvodu nebo jednání tento závěr vyplývá.

81. Pokud jde o posuzování informací z utajeného spisu, soud si je vědom toho, že žalobce nemá možnost namítat nevěrohodnost či nezákonnost konkrétních zjištění, neboť obsah vyhrazeného spisu nezná. Judikatura již v minulosti dovodila, že v takovém případě roli žalobcova advokáta do určité míry přebírá soud, který se musí s obsahem vyhrazeného spisu seznámit a oproti standardnímu postupu, kdy je ve smyslu ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. vázán žalobními body, přezkoumat relevanci informací ve vyhrazeném spise (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2022, č. j. 2 Azs 17/2022 – 60, bod 12 a v něm odkazovanou judikaturu nebo II. a III. právní větu z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 As 31/2011-101, č. 2602/2012 Sb. NSS).
82. Z judikatury Nejvyššího správního soudu (viz shrnutí v bodě 24 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2023, č. j. 10 Azs 253/2023 – 115, doplněné o další judikaturu) plyne soubor pravidel, jimiž se musejí řídit správní orgány rozhodující na základě utajovaných informací i správní soudy, které jejich rozhodnutí přezkouvávají:
- Listiny v utajovaných podkladech nemohou jen vyjadřovat názor jejich zpracovatele, bez patřičného skutkového podkladu, který by mohl soud ověřit. Správní soudy musejí mít možnost zhodnotit jak věrohodnost a přesvědčivost skutečností uvedených v utajovaných podkladech, tak jejich význam ve vztahu k projednávané věci (usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 3. 2016, č. j. 4 As 1/2015 - 40, č. 3667/2018 Sb. NSS, bod 32).
 - Smyslem a účelem soudní kontroly rozhodování na základě utajovaných informací je především zajistit, aby správní orgány používaly jen informace skutečné a věrohodné. Tyto informace musejí poskytovat dostatečně přesný a spolehlivý skutkový základ pro právní posouzení věci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2020, č. j. 2 Azs 259/2019 - 28, bod 22).
 - V utajovaných informacích je třeba přesněji uvést jednak fakta (mimo jiné místní a časové údaje) popisující chování, jednání či další činnosti cizince, případně dalších osob, jednak zdroj a způsob zjištění či ověření těchto faktů (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2021, č. j. 10 Azs 270/2021 - 54, bod 12, a ze dne 7. 2. 2022, č. j. 10 Azs 438/2021 - 47, bod 37).
 - Utajované podklady by měly popisovat zdroj získaných informací a způsob jejich získání, včetně popisu okolností a důvodů, pro které má policejní nebo zpravodajská služba uvedené informace za věrohodné (rozsudek ze dne 10. 3. 2022, č. j. 10 Azs 521/2021 - 43, bod 35).
 - Důvody podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců míří do budoucnosti, nikoli do minulosti (rozsudek ze dne 3. 11. 2022, č. j. 10 Azs 202/2022 - 42, bod 25). I když tedy utajované informace poskytují plastický, dlouhodobý a poměrně ucelený obraz o tom, jaké činnosti a kontakty cizinec v tuzemsku i v cizině rozvíjí, musí jít také o informace aktuální (rozsudek ze dne 8. 3. 2023, č. j. 10 Azs 12/2023 - 67, body 30 až 32).
 - Skutkový základ úvahy mohou tvořit v podstatě jakékoli informace, které má příslušný orgán k dispozici, ať již je získal z jakýchkoli zdrojů a jakýmikoli prostředky. Podstatná je jen informační hodnota takových zjištění. Tu je nutno hodnotit ze všech pro věc relevantních hledisek, zejména je nutno hodnotit věrohodnost (a tedy pravdivostní hodnotu) dané informace a také uvážit, zda je

správně vykládána a zda ve skutečnosti nemá jiný význam, než jaký se na první pohled jeví. Posuzování informační hodnoty určitého zjištění je nutně vždy úvahou pravděpodobnostní, založenou v určité míře na odhadu. Může tomu tak být ovšem pouze v případě, že taková eventualita je nejpravděpodobnějším vysvětlením skutkových zjištění a že se na základě dostupných údajů jeví být významně pravděpodobnější než jiná v úvahu připadající vysvětlení (IV. a V. právní věta z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 As 31/2011-101, č. 2602/2012 Sb. NSS).

83. Nic přitom nebrání tomu, aby soud výše uvedená pravidla aplikoval také na přezkum důvodů, pro které žalovaný omezil svou odpověď na výše specifikovanou žádost žalobce (k posuzování obsahu, k povaze a obsahu utajovaných informací viz např. také judikatura Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 As 31/2011 – 101, ze dne 30. 1. 2014, č. j. 4 As 108/2013 – 69, ze dne 25. 6. 2020, č. j. 4 Azs 258/2017 – 34, a ze dne 14. 12. 2023, č. j. 4 Azs 283/2023 – 27).
84. Desátý senát městského soudu se s obsahem vyhrazeného spisu seznámil. Stran hodnocení obsahu vyhrazeného spisu se přitom ztotožňuje s názorem osmého senátu, který v bodě 60 svého rozsudku ze dne 11. 1. 2023, č. j. 8 A 128/2020 – 109, konstatoval, že „*správní spis, nad rámec listin zaslaných do soudního spisu, obsahuje pouze listinu, ve které je uvedené, že tyto orgány označily žalobce za jednu z hrozeb pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost, veřejné zdraví nebo pro mezinárodní vztahy jednoho nebo více členských států s tím, že konkrétní skutečnosti vedoucí k tomuto závěru ve správním spise uvedené nebyly*“ (podtržení doplněno rozhodujícím senátem).
85. Vyhrazený spis nedosahuje standardu předvídaného výše odkazovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu: neobsahuje žádné konkrétní poznatky získané operativní činností či jiným způsobem, na jejichž základě by bylo možné konstatovat, že poskytnutí informací vyžadovaných žalobcem skutečně představuje žalovaným odkazované konkrétní hrozby pro zájmy chráněné § 28 odst. 2 písm. a) a c) zákona o zpracování osobních údajů. Vyhrazený spis neobsahuje ani ostatní výše vypsané požadavky stran zdroje a způsobu ověření a zjištění těchto faktů. Přitom jsou to s ohledem na judikaturu v první řadě právě správní orgány, které jsou při svém rozhodování povinny posoudit přesvědčivost a věrohodnost utajovaných informací, mají-li být podkladem jejich rozhodnutí.
86. Ve vyhrazeném spise není zřetelná žádná spojitost jeho obsahu k jiným osobám či konkrétní trestné činnosti či ohrožení zájmů definovaných v ustanovení § 28 odst. 2 zákona o zpracování osobních údajů. Lze také důvodně pochybovat o tom, že obsah vyhrazeného spisu by mohl být použitelný pro plnění úkolů policie ve vztahu k jiným osobám než žalobci. Ve vyhrazeném spise obsažené informace jsou natolik abstraktní, že nemohou ohrozit ochranu utajovaných informací.
87. Soud v této souvislosti dále poukazuje na to, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nevyužil výjimky podle ustanovení § 28 odst. 3 zákona o zpracování osobních údajů a žádosti žalobce v omezené míře vyhověl. I to je indikátorem skutečnosti, že by vyhověním žádosti nebo sdělením o nevyhovění žádosti, včetně odůvodnění takového závěru, samo o sobě nedošlo k ohrožení zájmů vypočtených v § 28 odst. 2 téhož právního předpisu.
88. Soud tedy uzavírá, že z podkladů ve vyhrazeném spise nevyplývají dostatečné informace pro ověření, zda žalovaný s odkazem na ustanovení § 28 odst. 2 písm. a), c) zákona o zpracování osobních údajů rozhodl správně, když žalobci podrobnosti nesdělil. Z vyhrazeného spisu

totiž neplynou skutečnosti, které by odůvodnily nevyhovění žádosti pro ohrožení plnění úkolu v oblasti předcházení, vyhledávání a odhalování trestné činnosti, stíhání trestných činů, výkonu trestů a ochranných opatření, zajišťování bezpečnosti České republiky nebo zajišťování veřejného pořádku a vnitřní bezpečnosti, včetně pátrání po osobách a věcech a ochrany utajovaných informací, jak tvrdí žalovaný.

89. Z výše uvedených důvodů dospěl městský soud k závěru, že odůvodnění napadených rozhodnutí stran omezení odpovědi na žádost žalobce o informace o zpracování jeho osobních údajů (konkretizaci důvodů označení žalobce za hrozbu pro veřejný pořádek a informace ve smyslu § 28 odst. 1 zákona o zpracování osobních údajů) nemá dostatečnou oporu ve spisech. Správní spis totiž neobsahuje dostatek informací pro vyslovení závěru, proč by zpřístupnění takových informací mohlo ohrozit plnění úkolů vymezených v ustanovení § 28 odst. 2 zákona o zpracování osobních údajů. Jde o vadu řízení, pro niž napadené rozhodnutí žalovaného nelze považovat za zákonné.

Námítka nezákonného vypořádání žalobcovy žádosti o výmaz osobních údajů

90. Žalobce dále požadoval, aby žalovaný vymazal osobní údaje žalobce o tom, že žalobce je (resp. byl) považován za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost, veřejné zdraví nebo pro mezinárodní vztahy jednoho nebo více členských států. Tomuto požadavku žalovaný odmítl vyhovět s odůvodněním, že spis je veden řádně v souladu se zákonem a neuplynula skartační doba. Odkázal také na ustanovení § 87 odst. 1 písm. a) zákona o policii, podle kterého platí výjimka z výmazu pro osobní údaje sloužící k účelům uvedeným v § 79 odst. 1 zákona o policii.
91. Právo požadovat výmaz informací ze spisu zakládá ustanovení § 29 odst. 2 zákona o zpracování osobních údajů, které je transpozicí čl. 16 již výše zmiňované směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/680. Podle tohoto ustanovení „[s]pravující orgán provede výmaz osobních údajů vztahujících se k jeho osobě, pokud spravující orgán porušil zásady zpracování osobních údajů podle § 25 téhož předpisu nebo jiného právního předpisu [zde je relevantní zejména odkazovaný zákon o policii] nebo omezení zpracování některých kategorií osobních údajů, nebo pokud má spravující orgán povinnost tyto údaje vymazat“.
92. Odkazované ustanovení § 25 téhož předpisu stanovuje zásady zpracování osobních údajů; ve svém odst. 1 spravujícímu orgánu při zpracování osobních údajů ukládá a) stanovit konkrétní účel zpracování osobních údajů v souvislosti s plněním úkolu uvedeného v § 24 odst. 1 (tj. předcházení, vyhledávání a odhalování trestné činnosti, stíhání trestných činů, výkonu trestů a ochranných opatření, zajišťování bezpečnosti České republiky nebo zajišťování veřejného pořádku a vnitřní bezpečnosti, včetně pátrání po osobách a věcech), b) přijímá opatření zajišťující, aby osobní údaje byly přesné ve vztahu k povaze a účelu zpracování, a c) uchovává osobní údaje v podobě umožňující identifikaci subjektu údajů jen po dobu nezbytnou k dosažení účelu jejich zpracování. Podle odst. 2 pro účel nesouvisející s plněním úkolu uvedeného v § 24 odst. 1 lze osobní údaje zpracovávat, pouze pokud je k tomu spravující orgán oprávněn a tento účel není neslučitelný se stanoveným konkrétním účelem jejich zpracování.
93. Podle § 29 odst. 5 zákona o zpracování osobních údajů spravující orgán žádosti podle odstavců 1 až 3 nevyhoví, popřípadě vyhoví pouze částečně, pokud by vyhověním došlo k ohrožení podle
§ 28 odst. 2. Pokud by sdělením o nevyhovění žádosti, včetně odůvodnění, došlo k ohrožení

podle § 28 odst. 2, spravující orgán žadatele informuje tak, aby takovému ohrožení předcházel.

94. Jak již soud konstatoval výše, z obsahu vyhrazeného spisu se nepodávají žádné informace indikující závěr, že by poskytnutí informací z vyhrazeného spisu mohlo vést k ohrožení plnění úkolů uvedených v ustanovení § 28 odst. 2 písm. a), c) zákona o zpracování osobních údajů – logicky tedy tyto zájmy nejsou ohroženy ani z hlediska ustanovení § 24 odst. 1 zákona o zpracování osobních údajů, jehož obsah se blíží obsahově téměř totožnému § 28 odst. 2 písm. a) téhož předpisu.
95. Žalovanému však lze dát za pravdu, že ustanovení § 87 odst. 1 písm. a) zákona o policii uvádí, že policie osobní údaje nevymaže, jsou-li dále využívány pro účely uvedené v § 79 odst. 1 nebo jde-li o osobní údaje, které jsou součástí spisového materiálu, bez ohledu na to, zda jsou zpracovány v listinné nebo automatizované podobě.
96. Ustanovení § 87 odst. 1 písm. a) zákona o policii je zvláštní právní úpravou vůči § 29 odst. 2 zákona o zpracování osobních údajů. Tuto úpravu je nutné vnímat v kontextu obecné zásady vyjádřené v ustanovení § 60 odst. 1 zákona o policii, podle kterého policie zpracovává v souladu s tímto zákonem a jiným právním předpisem informace včetně osobních údajů v rozsahu nezbytném pro plnění svých úkolů. Oprávnění policie tedy není neomezené, ale je limitováno vymezením účelu, k jakému se tak děje a nezbytností takového postupu k naplnění sledovaného cíle (k tomu srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 9. 2013, č. j. 10 A 30/2010 – 67, a na něj navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2014, č. j. 4 As 168/2013 – 40).
97. Pokud jde o účely uvedené v § 79 odst. 1 zákona o policii (předcházení, vyhledávání a odhalování trestné činnosti, stíhání trestných činů, zajišťování bezpečnosti České republiky nebo zajišťování veřejného pořádku a vnitřní bezpečnosti, včetně pátrání po osobách a věcech), k užití vyhrazeného spisu v tomto směru se soud vyjádřil již výše ve vztahu k § 28 odst. 2 písm. a) a § 24 odst. 1 zákona o zpracování osobních údajů.
98. Ustanovení § 87 odst. 1 písm. a) zákona o policii však stanoví další výjimku z výmazu s tím, že jde o osobní údaje, které jsou součástí spisového materiálu. Žalovaný na ni implicitně narážel odkazem na plnění zákonných povinností s ohledem na zákon o archivnictví.
99. Takové odůvodnění soud shledal jako dostačující (srov. situaci posuzovanou v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 1. 2021, č. j. 9 A 136/2017–50, body 26 a násl.).
100. Oprávnění policie v § 87 odst. 2 písm. a) zákona o policii sice žalovaný zmínil pouze ve vztahu k účelům uvedeným v § 79 odst. 1 zákona o policii, to však není natolik závažný důvod pro vyslovení nezákonnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatečné odůvodnění. Podstatné je totiž to, že žalovaný odkázal na konkrétní účel v podobě plnění povinností podle zákona o archivnictví.
101. Je sice pravdou, že s ohledem na obsah vyhrazeného spisu a výše odkazované ustanovení § 60 odst. 1 zákona o policii existují indicie nasvědčující tomu, že údaj o tom, že žalobce v minulosti byl považován za hrozbu pro veřejný pořádek, překračuje nezbytný rozsah zpracování osobních údajů. Jak konstatoval sám žalovaný na str. 5 rozhodnutí III., Policie České republiky podala k žalobcově poslední žádosti o udělení krátkodobého víza č. CZECAIR202408150001 dne 15. 8. 2024 souhlasné stanovisko. Zcela evidentně tak žalobce podle názoru policie již hrozbu nepředstavuje a lze důvodně pochybovat o tom, že hrozba, kterou měl žalobce představovat, skutečně a odůvodněně mířila do budoucnosti (tomu

ostatně nasvědčuje také skutečnost, že žalobce nebyl označen za nežádoucí osobu, viz definici takové osoby v ustanovení § 154 odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Fakticky jediným legitimním úkolem, který nadále odůvodňuje vedení tohoto údaje o žalobci, je totiž skartační doba vyhrazeného spisu. Tyto skutečnosti však soud nemůže zohlednit, neboť věcný přezkum důvodů samotného označení žalobce za hrozbu pro veřejný pořádek soudu zapovídá § 171 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

102. Soud proto nemohl tomuto žalobnímu bodu vyhovět; žalovaný totiž osobní údaje o žalobci vede ve vyhrazeném spise, který s ohledem na § 87 odst. 2 písm. a) zákona o policii nepodléhá výmazu. Účelem zpracování těchto údajů o žalobci je přitom plnění zákonných povinností policie v souvislosti s vedením, archivací a následnou skartací spisu.

V. Závěr a náklady řízení

103. Městský soud zrušil rozhodnutí I. s pro jeho nepřezkoumatelnost s odkazem na ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť žalovaný posuzoval žádost na základě irelevantních skutečností, a v rozhodnutí tak absentuje odůvodnění. Zatímco žalobce se žádostí dotazoval, zda žalovaný zpracovává ke dni podání žádosti (28.02.2020) jeho osobní údaje o tom, zda představuje hrozbu pro zákonem chráněné zájmy, žalovaný se tímto dotazem vůbec nezabýval a poskytl mu pouze informaci vztahující se k datu 06.10.2023. Námitku věcné nepřislušnosti ve vztahu k rozhodnutí I. soud rovněž neshledal důvodnou. Dále soud uvádí, ve vztahu k rozhodnutím II. a III., že nemohl posuzovat samotné důvody označení žalobce za hrozbu pro veřejný pořádek z důvodu výluky posouzení takových důvodů ze soudního přezkumu. Proto v této části žaloby odmítl. Jako nedůvodnou soud shledal námitku směřující proti vyřízení žalobcových žádostí o výmaz jeho osobních údajů z vyhrazeného spisu, neboť žalovaný svůj závěr dostatečným způsobem odůvodnil. Soud však shledal, že napadená rozhodnutí byla vydána nezákonně, neboť žalovaný neměl důvod pro omezení odpovědi poskytnuté žalobci k žádosti o konkretizaci důvodu (či jednání), pro které byl žalobce za hrozbu pro veřejný pořádek považován. Z vyhrazené části spisu totiž nevyplývají okolnosti, které by odůvodnily postup podle § 28 odst. 2 písm. a), c) zákona o zpracování osobních údajů. V tomto ohledu tedy vypořádání žalobcových žádostí neobstojí. Proto soud napadená rozhodnutí II. a III. s odkazem na ustanovení § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
104. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem vysloveným správním soudem (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Žalovaný je především povinen znovu posoudit žalobcovu žádost o přístup k osobním údajům ve smyslu ustanovení § 28 zákona o zpracování osobních údajů. Městský soud v tomto ohledu považuje za nezbytné zdůraznit, že nezavazuje žalovaného ke konkrétnímu způsobu vyřízení věci, s ohledem na obsah vyhrazeného spisu se však městský soud neshledal srozumitelný důvod, pro který bylo na místě podklady obsažené ve vyhrazeném spise před žalobcem i nadále tajit z důvodů, které žalovaný uvedl v napadeném rozhodnutí.
105. Výrok III. o nákladech řízení je odůvodněn podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci, který měl ve věci úspěch, soud přiznal právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení.
106. Žalobci předně náleží náhrada zaplacených soudních poplatků za žaloby v celkové výši
9 000 Kč (tři napadená rozhodnutí).

107. Dále žalobci náleží náhrada nákladů vynaložených na právní zastoupení. V soudním řízení byl zastoupen advokátem Mgr. Petrem Hradilem, proto mu náleží náhrada nákladů spojených s tímto zastoupením; pro určení její výše se použije v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif).
108. V řízení před městským soudem učinil právní zástupce žalobce devět úkonů právní služby, a to třikrát převzetí a přípravu právního zastoupení, sepsání tří žalob, sepsání dvou replik k vyjádření žalovaného a účast na jednání dne 19. 12. 2025 (§ 11 odst. 1 písm. a), d), g) advokátního tarifu). Sazba za čtyři úkony právní služby činí **3 100 Kč** za každý úkon (§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu, ve znění účinném do 01.01.2025) a sazba za pět úkonů právní služby činí **4 620 Kč** za každý úkon (§ 9 odst. 5 ve spojení s § 7 bod 5 advokátního tarifu, ve znění účinném od 01.01.2025). K tomu náleží paušální náhrada hotových výdajů ve výši **300 Kč** za jeden úkon právní služby ve vztahu ke čtyřem provedeným úkonům právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu, ve znění účinném do 01.01.2025) a **450 Kč** za jeden úkon právní služby ve vztahu k pěti provedeným úkonům právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu, ve znění účinném od 01.01.2025). Součástí nákladů řízení o žalobě je též částka **8 180 Kč** (21 % z částky 38 950 Kč), kterou je právní zástupce povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše nákladů důvodně vynaložených žalobcem tedy činí **56 130 Kč**.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19. prosince 2025

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu